

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. K.**,
bytem
zastoupeného Mgr. Barborou Sedlákovou,
advokátkou se sídlem Křoví 111, 594 54 Křoví,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 8. 2017, č. j. JMK 116226/2017, sp. zn. S-JMK 114952/2017/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních deliktů (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2017, č. j. 106918/2016-8 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím

byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn., v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo:

- 1) automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 11. 6. 2016 v 14:18 hod v Židlochovicích na ulici Nádražní č. p. 733 neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 71 km/h, resp. 68 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii),
- 2) automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 14. 6. 2016 v 17:00 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 68 km/h, resp. 65 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii),
- 3) automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 26. 8. 2016 v 15:16 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 64 km/h, resp. 61 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii),
- 4) automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 27. 9. 2016 v 15:58 hod v Holasicích na ulici Brněnská č. p. 88 neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii),
- 5) automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 29. 9. 2016

v 16:22 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 65 km/h, resp. 62 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii).

3. Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona.
4. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

5. V žalobě ze dne 16. 10. 2017, doručené krajskému soudu téhož dne, brojil žalobce proti napadenému, jakož i prvostupňovému, rozhodnutí následujícími námitkami.
6. Žalobce v prvním bodě své žaloby sdružil své námitky týkající se vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci. Dle žalobce bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť zmocněnec žalobce podal dne 22. 6. 2017 námitku podjatosti proti všech zaměstnancům správního orgánu, jakož i proti starostovi obce Židlochovice. Nejdříve tedy měl o námitce podjatosti proti starostovi rozhodnout žalovaný, a teprve následně mohlo rozhodování o podjatosti postupovat podle hierarchické struktury v rámci obecního úřadu až k oprávněné úřední osobě, která měla vydat prvostupňové rozhodnutí. Do doby, než bylo rozhodnuto o podjatosti oprávněné úřední osoby, pak nebylo možné vydat prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán I. stupně však již následující den po podání námitky podjatosti vydal prvostupňové rozhodnutí, ve kterém se podáním námitky podjatosti ani nezabýval. O námitce bylo rozhodnuto až dne 12. 7. 2017. Nadto o námitce rozhodovala osoba, vůči které byla námitka vznesena, a o její podjatosti nebylo dosud rozhodnuto. Úvahy správního orgánu v usnesení o zamítnutí námitky podjatosti jsou poté nesprávné, neboť nelze souhlasit s tím, že by v námitce podjatosti nebyly uvedeny konkrétní důvody podjatosti proti konkrétním osobám. Žalobce rovněž specifikoval, z jakých důvodů o nepodjatosti těchto osob pochybuje. Správní orgány se přitom nijak nevyjádřili ani k návrhu žalobce na provedení dokazování, kterým by bylo objektivně vyvráceno či potvrzeno, zda jsou oprávněné úřední osoby finančně motivovány k tomu, aby vydávaly odsuzující rozhodnutí a ukládaly co nejvyšší pokuty.
7. Dle žalobce pochybil rovněž žalovaný, neboť ani on ve svém rozhodnutí nijak nezmiňoval, že byla námitka podjatosti podána. Žalovaný měl nejdříve rozhodnout o odvolání proti usnesení o zamítnutí námitky podjatosti, než rozhodl o odvolání proti rozhodnutí ve věci samé.

8. Správní orgán I. stupně nadto při rozhodování o námitce podjatosti rozhodoval na základě blíže neurčeného vyjádření žalovaného, které však nebylo obsahem správního spisu a nebylo provedeno jako důkaz. V tomto směru žalobce odkázal na závěry Městského soudu v Praze v jeho rozhodnutí ze dne 24. 3. 2016, č. j. 5 A 9/2012 – 187.
9. Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že je uložená pokuta nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán žádným způsobem nezohlednil všechna zákonná kritéria dle ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve vztahu ke všem projednávaným správním deliktům. Správní orgán zohlednil pouze souběh několika přestupků, nicméně zcela pominul např. následky, okolnosti přestupku, způsob spáchání přestupku apod. Správní orgán měl dle žalobce taktéž popsat svou rozhodovací praxi v obdobných případech, aby bylo přezkoumatelné, zda není uložená pokuta diskriminační.
10. Správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 125h silničního zákona, když po žalobci požadoval pět určených částek, ačkoliv se minimálně ve dvou případech (11. 6. 2016 a 14. 6. 2016 a dále 27. 9. 2016 a 29. 9. 2016) jednalo o jeden pokračující přestupek, za který mohl správní orgán požadovat vždy pouze jednu určenou částku.
11. Nebyly tedy ani splněny podmínky pro zahájení řízení dle ustanovení § 125f silničního zákona, neboť správní orgán nedal žalobci možnost vyřídit věc uhrazením určené částky vyměřené v souladu se zákonem.
12. Třetí žalobní námitkou žalobce namítl, že bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 125g odst. 2 a 3 silničního zákona, neboť správní orgán nevedl společné řízení a neuložil společnou pokutu za všechny sbíhající se správní delikty provozovatele vozidla žalobce. Souběžně totiž žalobce stíhal též za další totožné správní delikty, a to minimálně v pěti řízeních.
13. Žalobce ve čtvrtém bodě své žaloby sdružil námitky týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Předně namítl, že správní orgán I. stupně nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, tedy nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti zjistil z jakého podkladu rozhodnutí a jakým způsobem, ale učinil pouze tzv. souhrnné zjištění.
14. Správní orgán rovněž nijak neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty. Správní orgán též ignoroval ten ze znaků dané skutkové podstaty, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, a nijak jeho naplnění neprokazoval a neodůvodnil.
15. Taktéž se správní orgán nezabýval podmínkami měření rychlosti, tj. zejména podmínkami uvedenými v ustanovení § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR (dále jen „PČR“), zda bylo provedeno na úseku určeném PČR, zda měla obecní policie oprávnění měřit rychlost na území obce Holasice, a nezabýval se zákonností zcela zásadního důkazu, a to výstupem z měření. Žalobce namítl, že se měl správní orgán zabývat tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila. Správní orgán neprokázal, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami s tím, že je

zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl a měření bylo nezákonné. Zástupci žalobce se v právním řádu nepodařilo nalézt právní základ pro skrytý výkon pravomoci obecní policie měřit rychlost podle ustanovení § 79a silničního zákona, proto je měření rychlosti prováděné skrytým způsobem postupem *ultra vires* a nedochází jím k naplnění účelu zákona. Z toho důvodu je nutné dovodit procesní nepoužitelnost takového důkazu. Skryté měření je dle žalobce rovněž diskriminační, neboť je nepřípustné, aby provozovatelé vozidel z jiných států byli beztrestní.

16. Žalobce brojil rovněž proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci, a to konkrétně v Židlochovicích na ulici Nádražní 733, na ulici Žerotínovo nábřeží v 7,6 km nebo v Holasicích na ulici Brněnská 88, když k tomuto správní orgán neprovedl jako důkaz územní plán. Správní orgán neřešil a neprokázal, že by se místo skutku nacházelo za značkou „Začátek obce“ a před značkou „Konec obce“, či zda byl použitý rychloměr ověřen. Na ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích platí rozdílné rychlostí limity a správní orgán měl prokázat, že v místě měření platí obecný rychlostí limit. Pokud by přitom bylo měření rychlosti provedeno v místě dle výroku, bylo by měření provedeno nesprávně, neboť se jedná o úsek se zakřivením.
17. Správní orgán neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu.
18. Konečně závěrem k tomuto bodu namítl, že prvostupňové rozhodnutí je pouze vyplněnou šablonou.
19. Pátý žalobní bod žalobce věnoval námitkám týkajícím se vad výroku. Předně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Z výroku taktéž nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, když neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť z výroku a odůvodnění rozhodnutí není patrný typ rychloměru, jeho výrobce, princip měření rychlosti. Závěrem tohoto bodu žalobce namítl, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
20. Šestá žalobním bodem brojil žalobce proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřípustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to,

že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne

21. V sedmém žalobním bodu žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporuší právní normy dodrží.
22. V osmém bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.

III. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
24. K uplatněné námitce nepřezkoumatelného rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaný konstatoval, že při svém rozhodování vycházel z obsahu spisu, ve kterém není zmíněná námitka obsažena. Správní orgán I. stupně o této námitce rozhodl v rámci samostatného spisu usnesením tak, že oprávněná úřední osoba není podjatá a není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci. Vzhledem k tomu, že se žalobce neodvolal, lze předpokládat, že se zněním usnesení souhlasil. Vzhledem k tomu, že je usnesení pravomocné, není důvod v tomto směru zpochybňovat napadené rozhodnutí.
25. Tvrzení o pokračujících správních deliktech je dle žalovaného účelové a nemá oporu ve spisovém materiálu. Správní orgán zhodnotil při ukládání sankce všechna zákonná kritéria.
26. Žalovaný upozornil na to, že žalobce podal pouze blanketní odvolání a všechny v žalobě uvedené námitky mohl uplatnit již v rámci odvolání. Žalovaný vycházel ze spisového materiálu, dle kterého není porušení ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona znatelné.
27. S ohledem na obsah spisu měl žalovaný za to, že byl skutkový stav spolehlivě prokázán a řádně odůvodněn, přičemž bylo rovněž zdůvodněno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Z obsahu správního spisu rovněž vyplynulo, že k nehodě nedošlo a žalobce ani tuto skutečnost v průběhu řízení nenamítal. Je přitom chybný názor žalobce, že správní orgán musí prokazovat jím tvrzené skutečnosti a verze skutkového děje.

28. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného zabýval splněním podmínky ustanovení § 79a silničního zákona, stejně jako tím, zda mělo užité měřidlo platné ověření. Z podkladů rovněž vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Pokud by se žalobce dostavil k provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, měl možnost se s těmito dokumenty seznámit. Dle ustanovení § 79a silničního zákona není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Ze spisového materiálu je poté zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v místě měření platí rychlostní limit 50 km/h.
29. Žalovaný odmítl, že by jeho rozhodnutí byla výsledkem mechanického vyplnění vzoru, ale v případě, kdy zmocněnec žalobce sděluje stále stejné nekontaktní osoby a podává blanketní odvolání, mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. Ničeho to však nemění na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě pochybení napadené rozhodnutí zruší.
30. Žalovaný dále trval na tom, že rychloměry mají platné ověření a není důvod toto ověření zpochybňovat. Ze strany žalobce a jeho zmocněnce se jedná o obstrukční praxi.
31. Ve výroku rozhodnutí jsou dle žalovaného uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Namítané ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona se týká výběru pokuty, proto není k jeho uvedení ve výroku důvod. Údaje o existenci dopravní nehody či typu měřicího přístroje nejsou náležitostí výroku rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno, že byl spáchán přestupek, což není terminologicky přesné, nicméně to vyjadřuje skutečnost, že byly naplněny formální znaky přestupku, což je základním znakem skutkové podstaty správního deliktu. Tato vada není vliv na zákonnost rozhodnutí.
32. Žalovaný poznamenal, že dle konstantního názoru Nejvyššího správního soudu není povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona v rozporu s Ústavou.
33. Námitku zavinění považoval žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou, neboť i v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., jednalo by se stále o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
34. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

35. Žalobce ve své replice ze dne 30. 8. 2019 vzal předně zpět námitku nevedení společného řízení, protože ji s ohledem na novější judikaturu nelze považovat za důvodnou, jakož i námitku protiústavnosti.
36. K první žalobní námitce odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu a soudu zdejšího, přičemž uzavřel, že došlo k podstatné procesní vadě, protože

rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno po podání námítky podjatosti, aniž o ní bylo rozhodnuto, a navíc o ní rozhodla posléze osoba, proti které námitka směřovala. Námitka podjatosti nebyla správně posouzena ani meritorně, když namítaná podjatost nebyla věcně zkoumána a správní orgán zůstal pouze v rovině obecných, vágních tvrzení, aniž by zkoumal, zda namítaný systém odměňování existuje. Dle žalobce tedy samotné množství podání námítky podjatosti nemusí svědčit o zneužití práva. Námitka podjatosti je podávána i v jiných případech právě proto, že správní orgány setrvávají odmítají zveřejnit jakékoli informace, na základě kterých by bylo možné objektivně posoudit, zda namítaný systém odměňování existuje. Je přitom zcela irrelevantní, zda správní orgán projednal námitku podjatosti v samostatném spisu, neboť se tím správnímu orgánu nepodařilo oddělit nesprávnost vyřízení námítky od samotného řízení o přestupku. Není dále pravdou, že by se žalobce proti usnesení o námitce podjatosti neodvolal. I kdyby k tomu však došlo, neznamenovalo by to, že by došlo ke konvalidaci zjevně nesprávného způsobu vyřízení námítky podjatosti.

37. K žalobnímu bodu týkajícímu se uložené pokuty žalobce doplnil, že požadavek správního orgánu na úhradu více určených částek byl neoprávněný, neboť nebyla respektována zásada absorpční. Souhrn požadovaných částek totiž převyšuje maximální možnou částku, kterou mohl správní orgán požadovat. Žalobce dále setrval na tom, že správní orgán I. stupně nezohlednil všechna zákonná kritéria, čímž došlo ke zneužití správní úvahy.
38. Žalobce dále uvedl, že pokud bylo ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii skutečně porušeno, byl by záznam o měření rychlosti nepoužitelným důkazem, neboť by byl získán v rozporu s právními předpisy.
39. V žalobě jsou dle žalobce uplatněny námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, kterých si žalovaný měl povšimnout i bez toho, aby na tyto vady žalobce v odvolání poukazoval. Žalobce by byl naopak sám proti sobě, kdyby s uplatněním námitek vyčkával až do soudního řízení, protože pokud by tyto námitky uplatnil v odvolacím řízení, nejspíše by došlo k zastavení řízení a žalobce by byl ušetřen soudního procesu a rizika jeho prohry nebo nepřiznání náhrady nákladů řízení. Námitky nebyly uplatněny v odvolacím řízení z jednoduchého důvodu, neboť zmocněnec žalobce nebyl dostatečně aktivní.

V. Průběh ústního jednání

40. Soud nařídil ve věci na den 12. 9. 2019 ústní jednání.
41. Zástupce žalobce při něm ve stručnosti odkázal na obsah podané žaloby a repliky. Žalovaný rovněž setrval na svém vyjádření k žalobě.
42. Soud k návrhu žalovaného provedl dokazování printscreenem webové stránky města Židlochovice, konkrétně sekce Odbor dopravy a části nazvané jako Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – měření stacionárními radary MP Židlochovice. K dotazu soudu žalovaný uvedl, že starší verze stránek již nejsou dohledatelné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

43. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1

s.ř.s)

a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

44. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
45. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
46. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
47. Správnímu orgán I. stupně byl dne 14. 6. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16061411124, Městskou policií Židlochovice (dále jen „MP“) oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 11. 6. 2016 v 14:18 hod v obci Židlochovice na ulici Nádražní 733 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 71 km/h, resp. 68 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer AD9T, výrobní číslo 15/0500, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovení § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření. Do spisu byl dále zařazen dokument PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Dopravní inspektorát Brno - venkov nazvaný jako „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, dle kterého PČR schválila místa pro měření rychlosti MP mj. v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru na Nosislav (obousměrně), a na ulici Nádražní, silnice II/416 v celé její délce po konec obce ve směru na Žabčice (obousměrně). Ve spisu se rovněž nachází ověřovací list č. 130/15 ze dne 15. 7. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER AD9T, výr. č. 15/0500, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 14. 7. 2016.
48. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 106918/2016-2, k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit

údaje

o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

49. Správnímu orgán I. stupně byl následně dne 16. 6. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16061674268, MP oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 14. 6. 2016 v 17:00 hod v obci Židlochovice na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 68 km/h, resp. 65 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer AD9T, výrobní číslo 08/0116, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření. Ve spisu je dále ověřovací list č. 229/15 ze dne 6. 10. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER AD9T, výr. č. 08/0116, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 5. 10. 2016.
50. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 107144/2016-2, k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
51. Součástí spisu byla dále karta vozidla reg. zn., dle které byl od 6. 4. 2016 žalobce provozovatelem vozidla.
52. Dne 10. 8. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., včetně plné moci, ve kterém jakožto řidiče vozidla v případě překročení rychlosti dne 11. 6. 2016 označil
53. Dne 10. 8. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., včetně plné moci, ve kterém jakožto řidiče vozidla v případě překročení rychlosti dne 14. 6. 2016 označil rovněž
54. Správní orgán I. stupně předvolal označeného řidiče písemnostmi ze dne 30. 9. 2016, zaslánými jak na českou, tak na rakouskou adresu, k podání vysvětlení, avšak v obou případech se mu vrátily písemnosti zpět jako nedoručené (vždy s označením „adresát je na uvedené adrese neznámý“).
55. Správnímu orgán I. stupně byl následně dne 1. 9. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16090114718, MP oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno,

že dne 26. 8. 2016 v 15:16 hod v obci Židlochovice na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 64 km/h, resp. 61 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer AD9T, výrobní číslo 15/0500, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovení § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření. Ve spisu je dále ověřovací list č. 136/16 ze dne 14. 7. 2016, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER AD9T, výr. č. 15/0500, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 13. 7. 2017.

56. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu ze dne 1. 9. 2016, č. j. 111334/2016-2, k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
57. Dne 21. 9. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis žalobce, ve kterém jakožto řidiče vozidla v případě překročení rychlosti dne 26. 8. 2016 označil
58. Správní orgán I. stupně předvolal označeného řidiče písemností ze dne 31. 10. 2016, k podání vysvětlení, avšak písemnost se vrátila zpět jako nedoručená s označením „nevyzvednuto v úložní době“. Následně správní orgán I. stupně označeného řidiče předvolal písemností ze dne 23. 11. 2016, která byla tomuto řidiči dne 6. 12. 2016 vložena do schránky. Dle záznamu o podaném vysvětlení ze dne 13. 12. 2016, č. j. 111334/2016-5, se označený řidič k jednání nedostavil. Dne 6. 1. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení k podání vysvětlení, které bylo podepsáno osobou, kterým se označený řidič ke spáchání přestupku přiznal. Výzvou k doplnění podání ze dne 17. 1. 2017 vyzval správní orgán I. stupně označeného řidiče k doplnění podpisu jeho osoby, který bude úředně ověřen. Dne 7. 2. 2017 byl správnímu orgánu I. doručen přípis s tím, že předmětné výzvě nevyhovuje.
59. Správnímu orgán I. stupně byl následně dne 5. 10. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16100524355, MP oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 27. 9. 2016 v 15:58 hod v obci Holasice na ulici Brněnská č. p. 88 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer R10,

výrobní číslo 15/0184, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovení § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření. Ve spisu je dále ověřovací list č. 213/15 ze dne 22. 10. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER 10T, vyr. č. 15/0184, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 21. 10. 2016. Do spisu byl dále zařazen dokument PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie nazvaný jako „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice - stanoviště“ ze dne 5. 6. 2015, č. j. KRPB-113014-3/ČJ-2015-0600DO-TICH, dle kterého PČR schválila místa pro měření rychlosti MP mj. v Holasicích na ulici Brněnské, přičemž doba platnosti daného schválení byla dva roky od data vydání.

60. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 229143/2016-2, k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
61. Dne 25. 10. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis žalobce, ve kterém jakožto řidiče vozidla v případě překročení rychlosti dne 27. 9. 2016 označil Správní orgán I. stupně předvolal označeného řidiče písemností ze dne 2. 11. 2016 a ze dne 23. 11. 2016, zasílanou na českou i polskou adresu, k podání vysvětlení, avšak písemnost se vrátila ve dvou případech zpět jako nedoručená s označením „nevyžádáno“, v posledním případě s poznámkou „adresát je na uvedené adrese neznámý“.
62. Správnímu orgán I. stupně byl následně dne 7. 10. 2016 písemností, č. j. MPŽI/16100716538, MP oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 29. 9. 2016 v 16:22 hod v obci Židlochovice na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 65 km/h, resp. 62 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer AD9T, výrobní číslo 15/0500, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovení § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem

z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření.

63. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 112565/2016-2, k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
64. Dne 25. 10. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis žalobce, ve kterém jakožto řidiče vozidla v případě překročení rychlosti dne 29. 9. 2016 označil Správní orgán I. stupně předvolal označeného řidiče písemností ze dne 3. 11. 2016 a ze dne 23. 11. 2016, zasílanou na českou adresu, k podání vysvětlení, avšak písemnost se vrátila v obou případech zpět jako nedoručená s označením „adresát je na uvedené adrese neznámý“.
65. Usneseními ze dne 9. 2. 2017, č. j. 106918/2016, č. j. 111334/2016, č. j. 229143/2016, č. j. 112565/2016, žalovaný odložil věc, aniž by zahájil řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě.
66. Výzvou ze dne 9. 2. 2017, č. j. 106918/2016, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k vyjádření, zda bude ve společném řízení ve věci zastupován společností ODVOZ VOZU s.r.o., a to do 15 dnů od doručení výzvy. Přípisem ze dne 20. 2. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doložena plná moc společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. k zastupování žalobce v řízení označeném č. j. 106918/2016.
67. Dne 21. 2. 2017 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. 106918/2016-5, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 13. 3. 2017 odpor.
68. Součástí spisu je dále dokument Městského úřadu Rosice, Odboru dopravy ze dne 19. 1. 2017, č. j. MR-C 823/17-ODO, nazvaný jako „Součinnost při řešení přestupků a správních deliktů dle zákona č. 361/2000 Sb.“, jakož i další podklady správního orgánu I. stupně spojené se zkušenostmi správních orgánů s řidiči, jež jsou provozovateli vozidel označováni jako řidiči v době spáchání přestupků
69. Oznámením ze dne 2. 6. 2017, č. j. 106918/2016-6, byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyrozuměn, že budou ve věci prováděny důkazy mimo ústní jednání dne 21. 6. 2017. Dle záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 21. 6. 2017, č. j. 106918/2016-7, se žalobce ani jeho zmocněnec k tomuto úkonu nedostavili.
70. Dne 22. 6. 2017 bylo správním orgánem I. stupně vydáno prvostupňové rozhodnutí.
71. Žalobce podal dne 10. 7. 2017 prostřednictvím svého zmocněnce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání.
72. Dne 11. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

73. Soud předně upozorňuje, že cíleně nevypořádával námitky v pořadí, v jakém byly uplatněny žalobcem, jelikož v některých z nich brojil žalobce na různých místech žaloby proti napadenému rozhodnutí z obdobných souvisejících důvodů. Tyto dílčí námitky proto soud vypořádal jako jeden celek bez ohledu na to, jak byly uplatněny.

Vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci

74. Žalobce v žalobě namítl, že jeho zmocněnec dne 22. 6. 2017 podal námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správního orgánu, jakož i proti starostovi obce Židlochovice, o které mělo být rozhodnuto až dne 12. 7. 2017, tedy s odstupem téměř jednoho měsíce od vydání prvostupňového rozhodnutí. Nadto měla o námitce podjatosti rozhodovat osoba, vůči které byla námitka podjatosti vznesena, a o její podjatosti rozhodnuto nebylo.
75. Krajský soud musí k tomuto poznamenat, že v obsahu správního spisu nenašel jedinou zmínku o tom, že by mělo být v nyní posuzovaném řízení rozhodováno o jakékoliv žalobcem vznesené námitce podjatosti. Žalobce přitom ani nikterak neprokázal, že námitka podjatosti byla skutečně uplatněna a že o ní bylo rozhodnuto, případně jak, a to například doložením rozhodnutí o námitce podjatosti. V replice žalobce v této souvislosti odkazoval na printscreen odeslaného e-mailu, avšak při nařízeném jednání jej nedoložil.

Automatizovaný technický prostředek

76. Ve dvou částech žaloby brojil žalobce proti využití automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti vozidla. Brojil jak proti nedostatečné specifikaci ve výroku rozhodnutí (pravděpodobně prvostupňového), tak i proti odůvodnění (této rozhodnutí).
77. Pokud žalobce namítl, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno, nepovažuje soud tuto námitku za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
78. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešůpek, pokud porušení pravidel bylo zjišeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.
79. Z výše uvedeného ustanovení plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
80. Základem skutkové podstaty je, aby ke zjištění porušení pravidel provozu došlo automatizovaným technickým prostředkem. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jediě schopnost fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, dle kterého: „Zcela správně přitom (pozn. soudu: krajský soud) poukázal na skutečnost, že

jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“

81. Samotný typ rychloměru nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjištění skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise.

Neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona

82. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které zcela absentuje i v jeho odůvodnění.
83. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že by toto byl důvod pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí, přičemž poznamenává, že se jedná o tvrzenou vadu prvostupňového rozhodnutí, kterou mohl žalobce uplatnit v odvolacím řízení, což neučinil.
84. Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve znění účinném v době spáchání deliktu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tedy nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. V případě napadených rozhodnutí správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku svého rozhodnutí.
85. Co se týče odůvodnění sankce, je správnímu orgánu při jejich ukládání svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role

správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. (...) Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (...) Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.

86. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně s ohledem na to, že správní orgán I. stupně na straně 8 jasně konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a sankce byla žalobci uložena na horní hranici zákonného rozpětí, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění. S ohledem na fakt, že byl žalobce shledán vinným za opakované porušení právní povinnosti provozovatele vozidla v celkem pěti případech, nevykazuje prvostupňové rozhodnutí žádný exces ani prvky svévole, neboť správní orgán I. stupně tuto skutečnost při rozhodování o výši pokuty vzal v úvahu, přičemž výše uložené pokuty zcela odpovídá splnění účelu řízení. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 2 500,- Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by byl správní orgán I. stupně pro přezkoumatelnost svého rozhodnutí povinen popsat rovněž svou rozhodovací praxi v obdobných případech, neboť taková povinnost správnímu orgánu I. stupně nevyplývá z žádného právního předpisu a je tak zcela nesmyslné klást na správní orgány tyto zcela nadbytečné požadavky.

Dopravní nehoda – nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vada výroku

87. Žalobce ve vztahu ke znaku skutkové podstaty, který lze popsat jako absence dopravní nehody, brojil jak proti vadám výroku, tak i proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jelikož spolu oboje souvisí, vypořádal soud tyto části dvou různých žalobních námitek společně.
88. Předně k náležitostem výroku rozhodnutí o správním deliktu. Podle názoru zdejšího soudu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího

správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje zdejší soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 – 35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

89. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutků neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
90. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty tedy není absence následku v podobě dopravní nehody.
91. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
92. Shora uvedený popis skutků umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.
93. Nad rámec všeho výše uvedeného považoval soud za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jakožto následku deliktního jednání.

94. Soud nijak nezpochybnuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný.
95. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
96. Po žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně, je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. vozidlo bylo na fotografii zachyceno při jízdě ve zjevně provozuschopném stavu), v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS: „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje rovněž v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ostatní části námitky nepřezkoumatelnosti

97. K ostatním námitkám týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového, rozhodnutí uvádí soud následující.

Souhrnné zjištění

98. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán I. stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah prvostupňového rozhodnutí jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění nezahájení přestupkového řízení proti žalobcem

označeným údajným řidičem vozidla (F. S., W. S., A. K.), a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.

99. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „(...) *odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o. s. ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.*“ Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou vždy ke každému jednotlivému jednání spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak správně učinil správní orgán I. stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.

Provedení měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

100. S postupem, který žalobce označil jako souhrnné zjištění a který soud neshledal v rozporu se zákonem, souvisí tvrzená absence odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že mezi důkazy byly jak radarové záznamy z jednotlivých měření vozidla, tak i kopie ověřovacích listů rychloměrů, které byly užity k měření rychlosti vozidla v daných případech. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že k měření rychlosti došlo vždy v automatizovaném režimu ověřenými rychloměry, přičemž skutečnost, že ani v odůvodnění není uveden typ těchto rychloměrů, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť stejně jako v případě výroku i pro odůvodnění je podstatný pouze způsob měření rychlosti, nikoliv samotný rychloměr. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, tak není rozhodné to, o jakou značku a typ rychloměrů se jedná, zda se jedná o rychloměry, které lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byly předmětné rychloměry nastaveny konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamech uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc).

Absence hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona

101. V další části námitek brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona, absenci posouzení uveřejnění zřízení rychloměru a označení příslušného úseku značkami.
102. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
103. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
104. Z citovaného ustanovení § 79a silničního zákona v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.
105. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013, ze kterého vyplývá, že ulice Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru na Nosislav (obousměrně), jakož i ulice Nádražní, silnice II/416 v celé její délce po konec obce ve směru na Žabčice (obousměrně) byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Dále je ve spisu založeno stanovisko PČR „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice – stanovisko“ z 5. 6. 2015, ze kterého vyplývá, že ulice Brněnská v Holasicích byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo na vymezených ulicích a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
106. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úsecích, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v těchto místech rychlost měřit.

Uveřejnění zřízení rychloměru

107. Součástí námitek, kterými napadal žalobce rozhodnutí správních orgánů pro nepřezkoumatelnost, byl i poukaz na to, že pokud by skutečně použité rychloměry byly automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém, a tedy by se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení rychloměrů vhodným způsobem uveřejnila,

jinak je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla, a měření bylo prováděno protiprávně.

Nic takového však správní orgán neřešil a ani neprokázal, nebylo tedy prokázáno splnění zákonné podmínky měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

108. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
109. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.
110. Soud opětovně musí poukázat na pasivitu žalobce ve správním řízení, neboť již v něm mohl zpochybnit zákonnost měření rychlosti s ohledem na nesplnění podmínek ustanovení § 29b zákona o obecní policii. Nic takového však žalobce neučinil a nyní vytýká správním orgánům, primárně zjevně správnímu orgánu I. stupně, že se touto otázkou nezabývaly.
111. Podle názoru soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměrů vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Židlochovice, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupků od MP Židlochovice.
112. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného soud konstatuje, že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice a Holasice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice: <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>), a proto zjevně nejsou pro správní orgán I. stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktů, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující a žalobce jako účastník proti nim nijak v řízení nebrojil.

113. Zdejší soud nadto provedl v průběhu ústního jednání dokazování printscreenem webové stránky města Židlochovice, konkrétně sekce Odbor dopravy a části nazvané jako Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – měření stacionárními radary MP Židlochovice, jejíž součástí je jak odkaz na dokument nazvaný Schválení úseků Holasice, Rajhrad a Rajhradice s platností od 5. 6. 2017, tak i jednotlivé ověřovací listy užívaných měřicích přístrojů. Na straně 4 předloženého printscreenu je poté uvedeno: „*Vytvořeno 3.8.2016 8:03:43 – aktualizováno 18.7.2019 8:31:06.*“ Z vyjádření žalovaného vyplynulo, že již v současné době nelze dřívější verze stránek města Židlochovice dohledat. Krajský soud je přesvědčen o tom, že i před datem 3. 8. 2016 bylo možné na stránkách města Židlochovice dohledat informace o zřízení měřicích zařízení na nyní posuzovaných místech, byť vzhledem k časovému odstupu od spáchání jednotlivých vytýkaných jednání a projednání věci před zdejším soudem již bohužel nelze zpětně prokázat tento relevantní obsah předmětných stránek v daném období. Je však třeba poznamenat, že je otázka, zda by i za situace, kdy by skutečně zřízení měřicích zařízení nebylo na stránkách města Židlochovice uveřejněno, měla tato skutečnost nějaký vliv na výsledek správnosti měření rychlosti vozidel těmito měřicími zařízeními, když je povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovena přímo zákonem. Soud nadto posoudil, že namítané ustanovení § 24b zákona o obecní policii směřuje primárně toliko na ochranu osobních údajů, nikoliv na správnost provedení měření měřicím zařízením, které mělo v posuzované době platné ověření.
114. Za této procesní situace se soud již nezabýval tím, zda je možné stacionární radary považovat za zařízení dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

Skryté měření

115. Nedůvodné jsou i námitky proti tvrzenému skrytému měření rychlosti, ke kterému nemá MP zmocnění a nenaplnění účelu zákona skrytým měřením.
116. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci PČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochozí proto k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.
117. V této souvislosti je zcela nesmyslná poznámka o větší účinnosti viditelného měření, neboť účelem měření rychlosti není donutit řidiče zpomalit tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to, zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo ji kontroluje stacionární radar, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu tak nelze dosáhnout stacionárními radary o nic více než umístěním policistů na silnice s ručními

radary, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. I samotné tvrzení žalobce, že v případě viditelného měření rychlosti „zpomalí asi každý řidič“ je ryze spekulativní, např. řidič, který jede v rychlostním limitu dané komunikace, jistě nemá důvod zpomalovat.

Diskriminace

118. Pokud jde o námitku týkající se diskriminace českých provozovatelů vozidel (taktéž proto, že je měření rychlosti prováděno na automobilech a nikoli na motocyklech), krajský soud ji pokládá za ryze účelovou a nijak nesouvisející s konkrétním projednávaným případem. Žalobce tuto svou námitku naprosto ničím nepodložil, tedy žádnými konkrétními případy, z nichž by bylo možné usuzovat na diskriminaci českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům zahraničním či diskriminaci provozovatelů automobilů oproti provozovatelům motocyklů. Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání diskriminace, resp. tvrzeného nerovného zacházení, musí zdejší soud souhlasit se stanoviskem žalovaného v tom, že správní orgány projednávají veškeré přestupky či správní delikty provozovatelů vozidel, o kterých se dozví.

Místo měření rychlosti

119. Dále v rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce rovněž proti nedostatkům ohledně místa měření rychlosti, a to proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci a právě na ulici Nádražní 733 a Žerotínovo nábřeží v 7,6 km v Židlochovicích či na ulici Brněnská 88 v Holasicích (neprovedl jako důkaz územní plán).
120. Obdobnými námitkami stran místa měření se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33. V tehdy projednávané věci jasně konstatoval: „[13] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíháný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby

správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[14] *V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [] bylo zjištěno,*

že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla

r.z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [].

[15] *Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.*

[16] *K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“*

121. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, tak musí dospět k následujícímu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že 1) dne 11. 6. 2016 v 14:18 hod v Židlochovicích na ulici Nádražní č.p. 733 neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 71 km/h, resp. 68 km/h, 2) dne 14. 6. 2016 v 17:00 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 68 km/h, resp. 65 km/h, 3) dne 26. 8. 2016 v 15:16 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 64 km/h, resp. 61 km/h, 4) dne 27. 9. 2016 v 15:58 hod v Holasicích na ulici Brněnská č.p. 88 neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h, a 5) dne 29. 9. 2016 v 16:22 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, silnice II/425 v km 7,6, neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 65 km/h, resp. 62 km/h.

122. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/h), že delikty byly spáchány v obci (v Židlochovicích a Holasicích) a v jakém místě (na ulici Nádražní 733 a Žerotínovo nábřeží v 7,6 km v Židlochovicích a na ulici Brněnská č. p. 88). Uvedené vymezení skutků ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezené skutky nemohly být zaměněny s jiným skutkem spáchaným žalobcem.
123. K určení místa na okraj soud konstatuje, že je určeno ve všech případech zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a rovněž číslem popisným nejbližšího objektu, popřípadě přesným úsekem probíhající silnice, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce).
124. Jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, zda se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v aktuálním rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37.
125. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, kde byly měřené úseky, jakým způsobem bylo měřeno a že v měřených úsecích byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Napadená rozhodnutí tak netrpí deficitem přezkoumatelnosti.

Úsek se zakřivením

126. Pokud se týká námitky žalobce, že pokud bylo měření provedeno v místě dle výroku rozhodnutí, bylo by provedeno nesprávně, neboť se jedná o úsek se zakřivením, má soud za to, že byl ze strany správních orgánů zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce ani touto námitkou nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření, přičemž ani nespecifikoval, které konkrétní místo měření rychlosti měl na mysli. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použité rychloměry splňovaly všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacích listů, a policista provádějící měření byl k jeho použití proškolen, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá z povahy jeho činnosti. Ve vztahu k pořízené fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních

orgánů uvádí, že na výsledných snímcích je vozidlo žalobce viditelně zachyceno. Výstupy z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno jízdou vozidla žalobce v úseku se zakřivením (v zatáčce). Z výsledné fotodokumentace obsažené ve správním spisu je nadto zřetelné, že se místa měření nachází na zcela rovných úsecích silnice, což lze rovněž jednoduše ověřit náhledem do jakékoliv online přístupné mapy (např. www.mapy.cz). I tato námitka žalobce proto vyzněla zcela liše.

Ověření rychloměru

127. Dále žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pro absenci důvodů, na základě kterých by dospěl správní orgán k závěru, že použité rychloměry byly řádně ověřeny. Obsahem správního spisu je ověřovací list č. 130/15 použitého rychloměru výr. č. 15/0500 (použit při měření rychlosti dne 11. 6. 2016) s platností od 15. 7. 2015 do 14. 7. 2016, ověřovací list č. 229/15 použitého rychloměru výr. č. 08/0116 (použit při měření rychlosti dne 14. 6. 2016) s platností od 6. 10. 2015 do 5. 10. 2016, ověřovací list č. 136/16 použitého rychloměru výr. č. 15/0500 (použit při měření rychlosti dne 26. 8. 2016 a 29. 9. 2016) s platností od 14. 7. 2016 do 13. 7. 2017, ověřovací list č. 213/15 použitého rychloměru výr. č. 15/0184 (použit při měření rychlosti dne 27. 9. 2016) s platností od 22. 10. 2015 do 21. 10. 2016. Ke spáchání deliktů došlo dle výše uvedeného ve všech případech v rozmezí platnosti ověření rychloměrů. Ověřovací listy byly provedeny jako důkaz a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasné vyplývá, že i na základě těchto podkladů dospěl správní orgán k závěru o spáchání správního deliktu.
128. Soud nevidí důvod k tomu, aby správními orgány vracel jejich rozhodnutí k doplnění věty o tom, že z ověřovacího listu vyplývá, že byl rychloměr ověřen, jestliže ze správního spisu jasné vyplývá, že tomu tak bylo. Krajský soud nadto znovu konstatuje, že žalobce ani v tomto případě své tvrzení nijak blíže důkazně nepodložil a neuvedl ani odkaz na zdroj jeho informací o vydání ověřovacího listu k použitému rychloměru v rozporu s přepisy.

Naplnění materiální stránky deliktu

129. V rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce i proti neodůvodnění závěru, že se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka deliktu.
130. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl,

že: „Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“

131. Aby společenská nebezpečnost jednání nebyla naplněna, musely by ve věci existovat zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012 - 35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 - 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 - 34).
132. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil, pouze namítal neodůvodnění závěru, že se v případě žalobce tyto nevyskytly. Je třeba říct, že správní orgán I. stupně použil formulaci „*takové okolnosti však shledány nebyly*.“ Na takový závěr má správní orgán bezpochyby právo, pokud s tímto závěrem žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo, aby věcně uvedl skutečnosti, které podle něj vylučují materiální stránku deliktu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgán I. stupně jasně konstatoval, že již naplněním formálních znaků došlo v tomto případě k naplnění materiální stránky, což je obecně správný závěr, který je nadto v intencích souzené věci pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zcela dostačující. V případě nutnosti prokazovat neexistenci skutečností odůvodňujících absenci materiální stránky by se jednalo o aplikaci tzv. negativní důkazní teorie (ke které se zdejší soud podrobně vyjádřil již výše) a nelze spravedlivě požadovat po správním orgánu, aby prokazoval něco, co nenastalo.

Šablonovitost

133. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro jeho zjevnou šablonovitost. Obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
134. Podle názoru soudu jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného pojednávají o všech relevantních skutečnostech, které byly o deliktních jednáních zjištěny. Současně z nich vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývaly aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav a z obou napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně i žalovaný řídily.

135. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
136. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro tvrzený nedostatek důvodů a šablonovitost za nedůvodnou.

Vady výroku

137. V případě námitek žalobce proti výroku rozhodnutí se zdejší soud na tomto místě již nebude věnovat těm částem námitek, které vypořádal výše (automatizovaný technický prostředek – typ rychloměru, uvedení absence dopravní nehody ve výroku, problematika ustanovení § 125e zákona o silničním provozu). Ze setu dílčích námitek, kterými žalobce brojil proti tvrzeným vadám výroku, proto zůstává k vypořádání pouze námitka, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
138. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám žalobce v rámci této námitek netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.

Pokuta

139. Stran námitek žalobce směřujících do výroku a odůvodnění uložené pokuty se soud již nebude zabývat těmi námitkami, které vypořádal výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí (tj. nezohlednění všech zákonných kritérií pro výměru pokuty a neuvedení rozhodovací praxe správních orgánů v obdobných případech).
140. K zodpovězení námitek žalobce spočívající v tom, že protiprávní jednání (11. 6. 2016 a 14. 6. 2016, jakož i 27. 9. 2016 a 29. 9. 2016) nepředstavují dva samostatné správní delikty, ale jeden pokračující správní delikt, krajský soud odkazuje na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 – 40, v němž ve vztahu k téže problematice uvedl, že: „Nejvyšší správní soud má s ohledem na definici pokračování v trestném činu, z níž je dovozována definice pokračování ve správním deliktu či přestupku (srov. nyní platné ustanovení § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupku a řízení o nich) za to, že dle tehdejší terminologie tzv. jiný správní delikt provozovatele motorového vozidla spáchaný skutky popsány ve výroku prvostupňového rozhodnutí by za daných skutkových okolností nemohl být pokračujícím deliktem, neboť z pouhé mnohosti skutků a případné blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu, a to konkrétně jednotného záměru. (...) Záměry skutečného řidiče (či řidičů), který v projednávané věci jel „rychle“, jsou irelevantní, neboť stěžovatel nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel „rychle“, ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.“

141. Výše uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť taktéž odpovídají na výtky žalobce ohledně toho, že spáchal dva pokračující správní delikty, nikoli čtyři samostatné delikty.
142. Podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení.
143. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
144. K pokračujícímu správnímu deliktu se krajský soud již výše vyjádřil. V přezkoumávané věci nezjištěný řidič žalobcova vozidla jistě při prvním překročení rychlostního limitu, nezamýšlel, že bude v blízké době v tomto svém protiprávním jednání pokračovat. Ze strany nezjištěného řidiče žalobcova vozidla se tak vždy nepochybně jednalo o samostatné přestupky dle silničního zákona.
145. S ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že bylo plně v souladu se zákonem, pokud správní orgán I. vydal samostatné výzvy k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče. V dané chvíli totiž správní orgán I. stupně měl indicie o spáchání

vždy dvou samostatných skutků v podobě nepřiměřené jízdy neznámého řidiče, na což musel

správní orgán I. stupně samostatně adekvátně reagovat. Při vydání výzvy dle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona ke sdělení totožnosti řidiče nebo k úhradě určené částky přitom ještě není vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, ale fakticky jsou pouze zjišťovány informace o údajném řidiči motorového vozidla a pachateli přestupku podle ustanovení

§ 125c silničního zákona. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud žalobci zaslal dvě výzvy dle § 125h odst. 1 silničního zákona, ohledně každého z uvedených přestupků samostatně. Těmito výzvami stanovené částky mu tedy nebyly vyměřeny nezákonně,

jak namítal žalobce. Krajský soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Zavinění

146. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
147. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
148. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanní lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla

v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

149. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
150. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
151. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
152. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

153. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.

154. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
155. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

VII. Závěr a náklady řízení

156. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

157. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
158. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
159. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. září 2019

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.